

AZ ÉN ISTENEM

*Az én Istenem nem anyám istene.
Anyám istene felvont szemöldökkel jön bosszút állni.
Bottal ver; összülők bűneiért is.
Ünnepnapokon betekint az ablakokon,
Ujját végighúzza a vitrin polcain,
Lehajol fájó derékkal szőnyeget vizsgálni,
És jaj annak, akinél morzsát talál,
Körmöst ad, ha poros marad az ujsa,
Ha pedig az ablak maszatos, melyen betekint,
Az már szinte káromlással ér fel!
Rend a lelke mindennek, tanítja,
Nem csak kenyérral él az ember;
Hanem domestos-szal és felmosóvödörrel is,
És nem baj, ha nem jutsz el a misére,
Fő, hogy a húsleves melegen gőzölögjön
A szépen megterített asztalon vasárnap délben.*

*Az én Istenem összevont szemöldökkel jön,
És kiveszi kezemből a botot, ha bosszút akarnék állni.
Ünnepnapokon szemembe néz, lelkem ablakába,
Végighúzza vaskos ujját porlepte szívemen,
majd puha rongyot ragad és fényesre törli azt.
Fájó derékkal hajol le hozzám,
Porszívót hoz meg felmosóvödört,
Tiszta szőnyeget terít életutamra,
Kendőt köt derekára, mellém térdel
És megmossa lábam is.
Nem zsörtölődik, ha nincs meleg étel ebédre,
De ha mégis elkészül az a húsleves,
Maga fúj minden kanálra, míg forró,
Hogy meg ne égessem vele a szám.*

ROMOKBAN

*Bús düledékeiden, Szőlősnek romvára, megállok.
Lüktet a motor a mellkasomban vadul,
merek a lépcső.
Porlad a kő a lábam alatt, de csoda, hogy megvan még egyáltalán.
Már húsz éve is így morzsolódott, hogy nem fogy el? Örök titok...*

*Ismerem minden ráncát és göröngyét a romnak.
Negyed évszázadot sűrítettek magukba belőlem ezek a kőfalak.
Itt csipett orron egy méh, bosszúból, hogy leszedtem a virágját,
arra az eldugott zugra pedig pisilni jártunk ki csoportosan.
Pont ahol most ülök, itt történt első csókom.
Lejjebb egy földbe gyökerezett fekete folt jelzi a tűzrakások helyét.
Sült szalonna és olcsó sörszag szelleme kísért itt azóta is.
És annál a falnál, ott kérték meg a kezem.
S ha megfordulsz, és kicsit balra nézel, látod
azt a nagy éles követ?
Na, az festette vörösre a fiam térdét 2018 nyarán.*

*Bús düledékeiden, Szőlősnek romvára, most is megállnék.
Eltelt egy újabb nyár,
és én még egy évvel távolabb kerültem attól a szalonnazsíros
fekete tűzrakóhelytől.
És a gyermekeim térdét sem a te köveid sértik már fel;
nekik megvannak a saját köveik.
De téged én cipellek itt bent, nehezékként,
és ki tudja, miért, de nem bírlak lerakni.*